

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Alapítva: 1948-ban

Új folyam: 252. szám

2013. december

Adventi koszorúk

"Idén szó sem lehet adventi koszorúról!" - jelentettem ki. "Elég lesz a karácsonyfa. Hol terítsem ki a papírjaimat, ha egy adventi koszorú foglalja el az asztal közepét?!"

Természetesen a családom tiltakozik. Föltehetnék kívülről a bejárati ajtóra, ahogy előző évben is tettük, javasolják. Milyen rövid is az ember emlékezete! A múlt évben épp abban a pillanatban kellett az adventi koszorúnak lepottyannia, amikor a nagynéném átlépte a küszöböt. A néném meglehetősen energikus személy, és meglehet, hogy neki is köze volt a dologhoz. Mindenesetre jól mutatott a fején a koszorú. Tehát idén nem lesz adventi dísz, az emlékek és a hagyomány ellenére.

Tulajdonképpen okosabb lehettem volna, és tudhattam volna, mi következik. Ahogy annak történnie kellett, az első adventre nem egy, hanem öt darab koszorú ékeskedett otthon! Ennyi tekintélye van manapság egy családfőnek! Hogy mindhárom gyerekem egy-egy koszorúval állított be, még csak hagyján. De hogy a feleségem is egy szörnyeteg nagyságú valamit helyezett el az asztalra, teljesen kiábrándított. Legalább ő mutathatna jó példát!

A figyelmes olvasó most persze utána számol, és kideríti, hogy eddig csak négy koszorúról volt szó. Hogy kerül ide az ötödik? Hát, én sem akarok ünneprontó lenni. Egy helyes kis koszorúval tértem haza a városból. Csak azért hoztam, hogy leszokjunk róla. -

Visszavitelről szó sem lehetett. Összeült a családi tanács. Mit kezdjen az ember öt darab

gyönyörű, gyertyákkal-szalagokkal-fenyőtobozzal feldíszített adventi koszorúval?

"Ennyi még sosem volt nekünk" - ragyogott a kislányom. "Akinek van, adjon annak, akinek nincs!" - bölcselkedtem. A többiek belekesedtek. Sorba vették a szomszédokat, ismerősöket. Ki lakott szerény körülmények között, ki ment éppen nyugdíjba, ki volt sokáig beteg, és valószínűleg nem tellett neki adventi díszre. Nekem azonban ellenvetésem voltak. Ki akar manapság alamizsnát! De a többiek kinevettek. Mióta alamizsna egy ilyen ajándék?!

"Na jó, akkor házaljatok a koszorúitokkal! Nekem dolgom van" - adtam beleegyezésemet, és el akartam vonulni.

De erről szó sem lehetett, a családom magával cipelt. Végülis ez a család ajándéka.

Ezt a délutánt sosem fogom elfelejteni. A legfelső lakásban lakó beteges hölgy anyyra meghatódott, hogy még egy könnycsepp is kigördült a szeméből. Meg is hívott bennünket egy csésze kávéra és süteményre. Az idős nyugdíjas házaspár úgy állta körül az adventi koszorút, mintha felbecsülhetetlen értéket kaptak volna. A fiatal anyuka kócos hajával, aki egyedül neveli két kis gyereket, megilletődötten állt az ajtóban. A szomszéd lépcsőházban az egyébként mindig mosolygós öregúr szomorúan mesélte, hogy a felesége kórházban fekszik, előző nap operálták. "Magammal viszem a koszorút, amikor meglátogatom, és akkor együtt ünneplünk egy kicsit. Végre nekünk is lesz adventünk az előző hetek gondjai után!" - mondta reményteljesen. A hangjában meghatottság érződött. "Képesek voltak pénzt kiadni azért, hogy nekünk is lehessen koszorúnk! Mégiscsak vannak még jó emberek!"

Gombócot éreztem a torkomban, a gyerekeim füle pedig elvörösödött. Magyarázkodni

akartam, de a kedves öregúr nem engedett. "Tudom, mit akar mondani, mert a jó emberek egyúttal mindig szerények is..."

Este sokáig ültünk szótlanul a vacsoránál. Aztán idősebbik lányom megszólalt: "Ezt a sok dicséretet meg sem érdemeltük!" Mindannyian bólintottunk. Egy idő után hozzátettem: "Terv a jövő évre: újból öt adventi koszorú!"

(Németből fordította Frittmann Hajnalka)

Én Jézust várom, a kis Gyermecket

Ti nagy, hatalmas Messiásra vártok,
Ki fölkararja az avult világot,
Kinek hatalma tisztító vihar,
Ki poklot ostromol villámival:
Én Jézust várom, a kis gyermeket,
Ki bölcsőjében játszik és nevet.

Vajúdást vártok, eszmék harcait,
Vak gyűlölettel, göggel küzd a hit,
Viharzó harcot vív az öntudat
A szent szabadság zászlaja alatt.
Én Jézust várom, a kis csecsemőt;
Letérdelek kis lábai előtt.

Titeket súlyos problémák gyötörnek:
Én átadom magam a szent gyönyörnek.
Filozofáltok, írtok könyveket,
Az én problémám: lélek s szeretet.
Én Jézust várom, aki mosolyog,
És mosolyától én boldog vagyok.

Gyertek fiúk, ti kicsinyek, körém
A hópelyhes karácsony estéjén,
Gyertyás és cukros kedves fa alatt
Hagyjuk a küzdő, merész vágyakat!
Mi Jézust várjuk, a kis gyermeket,
Ki báj, szelídség s égi szeretet.

(Radványi Kálmán)

„Amit egynek teszték...”

A múlt század elején történt. Magányos férfi utazott le egy vidéki kisvárosba. Barátai hívták, hogy ne töltsse egyedül a szentestét.

Aznap utolsó vonattal érkezett. Már erősen szürkült, alig járt valaki az utcákon. Az egyik kirakat előtt észrevett egy kopott ruhás kisfiút. Nagy, vágyódó szemei az üzletben levő kis betlehemre szegeződtek. A vidéki férfi megszólította: „Ezt szeretnéd megvenni?” A fiú csak bólintott, de nem vette le szemeit a kirakatról. „Nem is lehet drága” – folytatta a férfi. A kisfiú kihúzta kezét a zsebéből, tíz krajcáros csillogott benne. „Ezt az előbb találtam, de ezért nem adnak semmit.”

A férfi elkérte a pénzt, s a fény felé tartotta. „Hallod-e, ez nem közönséges pénz, bizonyára az angyalok ejtették el.” A gyerek csodálkozva nézett a férfira. Az idegen folytatta: „Gyere, menjünk be az üzletbe” – és megfogta a hideg kis kezét. Bent már senki sem volt, csak az idős kereskedő, aki udvarias mosollyal szólt: „Éppen zárni készülök.” A férfi hunyorított a szemével: „Akkor éppen a legjobbkor jöttünk. Kis barátom egy rendkívüli pénzt talált. Az angyalok vesztették el. Azt vehet rajta, amit csak akar.” Ezzel ismét ráhunyorított a kereskedőre, és az megértette a mondandót.

Ezután a kereskedő elkérte a gyermektől a pénzt, hogy megvizsgálja azt. Aztán sugárzó arccal mondta: „Micsoda szerencse, te aztán jó fiú lehetsz. Válaszd ki hát, amit szeretnél.”

A gyerek először a kereskedőre, azután az ismeretlen férfira nézett. Mindkettő tekintetéből biztatást olvasott ki. Erre rámutatott a kirakatban csillogó betlehemre: „Ezt szeretném.” A kereskedő szépen becsomagolta, szaloncukrot is adott hozzá. A gyermek boldogan hagyta el a boltot.

Az ismeretlen férfi ekkor elővette pénztárcáját, s fizetni akart. „Szó sincs róla, uram, szólt a kereskedő. Ma este nekem is karácsonyom van. Az a Jézus, akit ma ünnepelünk, figyelmeztetett bennünket: „Amit egynek teszték a legkisebbek közül, azt nekem tesztitek.”

A két férfi egymás szemébe nézett és kezet szorított. Mindketten tudták, hogy ebben a pillanatban született meg a szívükben a kis Jézus.

(Adj helyet a jónak - 87/2012.)

Rögtön jövök

A szokásos lendülettel lépnék be a cipőbolt ajtaján, de az ajtó zárva. Ekkor pillantom csak meg az orrom előtt billegő táblát: Rögtön jövök. Sebaj, addig benézek a táskáshoz, itt van a szomszéd utcában, úgyis kellene vennem egy hátizsákot unokaöcsémnek ajándékba. A kis bolt ajtaján felirat fogad: Rögtön jövök. A tulajdonos talán éppen a cipőboltossal találkozik? Aligha. Míg visszaérnek, beugrok az antikváriumba, legalább nem kell a decemberi hidegben fagyoskodnom az utcán, gondolom magamban, de a könyvesbolthoz érve a kilincsen kis táblát pillantok meg. Nem, nem az van ráírva, hogy Rögtön jövök, hanem a következő: Ebédszünet.

Jó, rendben, halasszunk mindent fél órával későbbre, addig betérek gyerekkorom kedvenc templomába. A templomban csend fogad. Már elpakolták a székeket arról a helyről, ahová a betlehemet szokták felállítani. A mellékoltárokról levették a terítőket, hogy kimosva, tisztán tegyék vissza az ünnepre. Az oldalhajóban a földön fekvő hatalmas fenyőágak várják, hogy helyükre kerülven az ünnepi fényben díszeljenek pár nap múlva. A karácsonyi előkészület jelei mindezek. Csend vesz körül. Már csak néhány nap van karácsonyig. A csendben titokzatos égi hangot hallok: Rögtön jövök. Más helyzetekben bosszantó lehet, de most megnyugtat ez az üzenet.

Az adventi időszak elmaradhatatlan alakja, az ószövetségi idők utolsó prófétája, a Megváltó előhírnöke, Keresztelő Szent János tűnik fel a mai vasárnap evangéliumában. Mindenki ugyanazt kérdezi tőle: Mit tegyünk? A kérdés háromszor hangzik el, először a nép, másodszor a vámosok, majd végül a katonák részéről, és mindenki megkapja a személyre szabott választ. Érdeemes észrevennünk, hogy a kérdésfeltevés mögött nem valamiféle szalmalángelkesedés húzódik meg, hanem komoly elhatározás. A kérdésben kifejeződik a készség, hogy hajlandóak mindazt megtenni, amit válaszként kapnak, s azon az úton járni, amit a felelet kijelöl számukra. Csak akkor érdemes ugyanis sorsfordító helyzetekben lényeges kérdéseket feltenni, ha valakiben megvan ez a készség, határozottság, elszántság. Csak akkor

érdemes ilyen kérdést feltenni, ha hisszük, hogy a válaszoló hiteles feleletet ad és Isten akaratát közvetíti felénk.

Keresztelő János az elsőként kérdező népek azt feleli, hogy ennivalójukat és ruhájukat osszák meg a szegényekkel. A nagylelkűség gyakorlása ugyanis ráirányítja a figyelmet Isten jóságára, aki nagylelkű szeretetből küldi el Fiát hozzánk. A vámosoknak, akik köztudottan a maguk hasznára dolgoztak, azt feleli János, hogy legyenek becsületesek, és az anyagiakban való gyarapodás érdekében ne csapjanak be senkit. A gazdagság, a vagyonszerzés ugyanis alapvetően rossz irányba tereli az embert és eltéríti attól, hogy a gondviselő Istenre bizza életét. A katonáknak azt válaszolja a Keresztelő, hogy hatalmukkal ne éljenek vissza és ne alkalmazzanak erőszakot. A békességszerető lelkület visz ugyanis közelebb Isten Fiához, aki születésével elhozza számunkra az áldott békét.

Mit tegyünk? – kérdezik napjainkban az orvosok és az egészségügyben dolgozók. Mit tegyünk? – kérdezik a tanárok és a gyermekek nevelésével foglalkozók. Mit tegyünk? – kérdezik a tisztviselők és a hivatalokban dolgozók. Mit tegyünk? – kérdezik a gyárakban, üzemekben dolgozó kétkezi munkások. Mit tegyünk? – kérdezik a gyerekek, a fiatalok és a szülők? Mit tegyünk? – kérdezik a betegek és az idősek?

Napjainkban János bizonyára így válaszolna: Végezzétek munkátokat odaadó, szolgáló szeretettel! Tanítsátok növendékeiteket az igazságra! Végezzétek munkátokat a közösség javára tisztességesen! A becsületesen végzett munkában találjátok meg azt, ami emberségben felemel! Legyetek engedelmesek, növekedjete tudásban és lélekben, legyetek Isten mintaképei családotokban! Fogadjátok szeretettel a betegség és az idős kor keresztjét!

Aki most, az adventi időben megtalálja az Istenre figyelő csendet, választ fog kapni kérdésére. Legyen meg bennünk a készség, hogy Isten választát nem értjük félre, hanem maradéktalanul megvalósítjuk azt! Induljunk bátran a számunkra kijelölt úton! Mindannyiunk útja a betlehemi jászolhoz vezet.

(Horváth István Sándort)

Ifjúsági rovat

Sok szeretettel köszöntöm a Testvéreket ebben a hónapban is. Az elmúlt időszak eseményeiről szeretnék beszámolni ebben a cikkben.

A november második hétvégéjén került megrendezésre a Kiskőrösi Ifjúsági Konferencia, amelyen az ifjúságból többen is részt vettünk. Minden évben nagyon várjuk ezt az alkalmat, hiszen a színdarab, foci, játék, bábelőadás és közös éneklés mellett, Isten mindig szól hozzánk és komoly üzenettel a szívünkben térhetünk haza. Így volt ez ebben az évben is. Előadásokat idén Mike Sámuel, Révész Árpád és Seidel Alex lelkipásztorok tartottak a szelektálás témakörében. Széll Dalma így emlékszik erre a hétvégére:

„Az elmúlt hónapban került megrendezésre a Kiskőrösi Ifjúsági Konferencia, amin a mi ifjúságunkból 11-en vettünk részt. Különösen azért vagyok hálás, hogy ilyen sokan ott lehettünk. Persze jó dolog a régi ismerősökkel más gyülekezetekből egy-egy konfin találkozni, de különösen jó érzés, ha az ember a saját ifjúságával lehet ott és élhet át újabb élményeket közösen. Személy szerint az egész hétvége alatt jó kedvem volt, és ez elsősorban azoknak köszönhető, akikkel együtt lehettem. Emellett nagyon örültem a konferencia témájának, a tanításoknak, amik arról szóltak, hogy szelektálnunk kell programok, célok, barátok és egyéb dolgok között, illetve hogy döntenünk kell, ki az Úr az életünkben. Azt hiszem ez egy nagyon lényeges téma és fontos, hogy halljunk mi fiatalok ilyen dolgokról tanítást. Biztos vagyok benne, hogy mindegyikőnket elgondolkoztatott a hétvége felhívása (Szelektálj!), és változásokat idézett elő az életünkben. Én magam is többször hallom vissza a fejemben az egyes tanítók szavait, amikor újabb és újabb döntéshelyzetbe kerülök, és így próbálom meghozni az Isten szerint is helyes döntéseket a mindennapokban.”

Az ifjúsági alkalmaink rendhagyó módon zajlottak az elmúlt időszakban. A november 15-i pénteki alkalmunkon a gyülekezet egyik előljáróját Kovács László testvért hívtuk meg az ifjúsági alkalomra, hogy együtt beszélgesünk, elmélkedjünk az ifjúság és a gyülekezet kapcsolatáról. Erről az eseményről Széll László így számol be:

„A pénteki ifjúsági órák idei évre előtervezett tematikája a kapcsolatainkra épül. Úgy értem ezt, mint kapcsolataink Istennel, emberekkel: családdal, barátokkal, hívőkkel, nem hívőkkel, ellenkező neműekkel stb. November egyik péntek estéjén a gyülekezettel való kapcsolatunk került terítékre, ráadásul ez alkalommal rendhagyó módon. Szakítva ugyanis a megszokottal vendégül hívtuk köreinkbe Kovács Laci bácsit. Minket, fiatalokat állandóan foglalkoztatnak a következő kérdések: mi a szerepünk a gyülekezetben, hogyan épülhetnénk be, miután elhagytuk a bibliakört, de még nem váltunk „oszlopos taggá”, hogyan lehet áthidalni a szakadékot generációk között, hogy Isten „nagy családi” terve megvalósuljon stb. Ezen az estén kb. másfél órában mindenkinek lehetősége nyílt, hogy kérdést fogalmazzon meg, ugyanakkor választ is adjon, véleményt nyilvánítson. Sokat tanultunk Laci bácsitól, nagyon örülök az őszinteségének, nyíltságának, illetve hogy elfogadott minket, meghallgatott minket. Egészen mély kérdésekbe is belementünk, terítékre került a „vasárnap délután”, reformok véghezvitele, hagyományok ápolása, kapcsolatok kialakítása és fenntartása, missziós lehetőségek. Remélem, hogy az ott elhangzottak még sokáig megmaradnak, és (re)formálják életünket!

Végzőként szeretném bátorítani fiatal olvasóinkat. Megkaptuk ugyanis arra a kérdéseinkre is a választ, hogy mit vár el tőlünk a gyülekezet: lelkesedést! Fiatalok (és mindenki, aki 99 alatt van): lelkesedjétek! „Ujjongjatok az Úr előtt az egész földön! Szolgáljatok az Úrnak örömmel, vigadozva járuljatok szíve elé!” (100. Zsoltár)

November 22-én ismét nem a megszokott helyen és időben volt az ifjúsági alkalom, hiszen a „Déli Gyümölcs” nevet viselő eseményen vettünk részt, ami minden hónapban megrendezésre kerülő ifjúsági esemény a Pestszentimrei Baptista Gyülekezetben. Ez egy olyan alkalom, amin főleg Budapest déli kerületeinek ifjúságai vesznek részt, de egyre nagyobb számban képviseltetik magukat Budapest egyéb kerületeinek és a főváros környéki városok fiataljai is. A program nagyon hasonlít egy ifjúsági óra menetéhez: közös énekléssel kezdődik, ezután egy meghívott előadó tanítását hallgatjuk meg, majd a közös imádkozás után beszélgetés következik egy kis tea és

szendvics mellett. Ebben a hónapban Szappanos Tibor énekművész, gyülekezetünk tagja tartott előadást a dicsőítés témakörében és hiszem, hogy rajta keresztül nemcsak hozzám, hanem a többi fiatalhoz is eljutott a Jóisten üzenete. A zenei szolgálatot a Budapesti Baptista Ifimisszió csapata végezte.

Decemberben elkezdődik az adventi időszak, ez a várakozás és készülődés ideje, amit mi fiatalok sok izgalmas programmal fogunk kitölteni. Szeretnénk menni korcsolyázni, árvaházba gyerekeket ajándékozni és velük együtt ünnepelni, fát díszíteni az imaházban és több idősebb Testvért is meglátogatni. Egy szó mint száz, mozgalmas és áldásokkal teli hónap vár ránk. *(Lovász Debóra – rovatvezető)*

Bocsásd meg!

Egy hosszabb ideig Angliában élt német lelkész egy alkalommal elmondta, eleinte milyen nehézségei voltak gyermekeinek az angol nyelv miatt. A "Miatyánk" tanulása közben gyakran összetévesztették a "tresspasses"-t (át-hágás, vétkek) a hasonló hangzású "Christmas" (karácsony) kifejezéssel. Így legkisebb gyermekünk egy este azt imádkozta: "Forgive us our Christmasses!" (Bocsásd meg karácsonyainkat!)

Nevethetnénk rajta, de valójában nincs jogosultsága a "Bocsásd meg karácsonyainkat" kérésnek? "Ó, te üdvadó... Békét hirdető karácsony!" - mit csinált belőled az ember! Kicsoda gondol már arra, hogy az Isten Fia született a földre? Némelyek talán ezen a napon - vannak, akik csak ezen a napon - az istentiszteletre is elmennek, csupán "csomagolásként". A hangsúly az ajándékozáson, fényáron, hangulaton és az evés-iváson van, de a lényeg mellékessé vált. Miért küldte Isten a Fiát, az Úr Jézust a földre? Mert bűnösök voltunk, és megváltásra volt szükségünk. "Bünterhes földre Krisztus ma jött le", éneklük némelyek talán ma is, de nem hiszik.

El kellene gondolkodnunk azon, mit használna nekünk az Úr születése, ha nem halt volna meg a kereszten. Krisztusnak meg kellett születnie, meg kellett halnia, fel kellett támadnia és a mennybe kellett mennie, hogy az olyan elveszett bűnösök, mint ön és én, mentve lehessenek. *(Ford.: Schönek Gábor)*

Az ajándék

Paul egy autót kapott karácsonyra a testvérétől. Karácsonyeste, amikor kijött az irodájából, egy utcagyerek ámuldozva járkált a csillogó-villogó új kocsikörül.

-Uram ez az ön autója? - kérdezte.

Paul biccentett.

-A bátyámtól kaptam karácsonyra.

A fiú meghökkent.

-Azt akarja mondani, hogy a bátyja adta magának ezt az autót, és magának ez semmibe se került? Öcsém, bárcsak..Elbizonytalanodott.

Paul persze tudta, hogy fogja a fiú folytatni. Bizonyára azt kívánja, hogy bárcsak neki is ilyen testvére lehetne. Amit azonban a srác mondott, tetőtől talpig megrázta.

-Bárcsak-folytatta a gyermek én is ilyen testvér lehetnék!

Paul csodálkozva nézett a fiúra, majd ösztönösen hozzátette:

-Elvigyelek egy körre?

-Ó, igen! Szeretném.

Rövid kocsikázás után a fiú-szemében különös fény csillogott - Paulhoz fordult:

-Uram, megtenné, hogy megáll a házuk előtt? Paul titkon elmosolyodott. Már sejtette, mit akart a fiú. Meg akarta mutatni a szomszédoknak, hogy egy nagy kocsit hozta haza. De megint tévedett.

-Megállna ott, a lépcsőknél? - kérte a fiú. Felfutott a lépcsőn, s Paul nemsokára hallotta, ahogy jön visszafelé. De már nem olyan gyorsan, mint ahogy elment. Karjaiban mozgássérült kisöccsét cipelte.

Leültette a legalsó lépcsőre, egészen odabújt hozzá, majd rámutatott az autóra:

-Itt van, Öcskös, amiről fent beszéltem neked! A bátyjától kapta karácsonyra, és egy fillérbe se került neki. Egy napon én is ilyet akarok neked adni.

Akkor majd te is láthatod azt a sok szép dolgot a karácsonyi ablakokban, amiről mindig megpróbáltam mesélni neked.

Paul kiszállt az autóból, beemelte a béna fiút az első ülésre. Csillogó szemű bátyja pedig beszállt a háta mögé, és megkezdődött hármójuk felejthetetlen ünnepi kocsikázása.

Azon a karácsonyon Paul megértette, mire gondolt Jézus, amikor ezt mondta:

Nagyobb boldogság adni!

Árnyék és valóság

Advent idején történt. Az egyik börtönben nyolc-tíz elítéltnak igyekeztem átadni a karácsonyi evangéliumot. Beszéltem nekik Isten nagy szeretetéről, mely arra készítette őt, hogy önszívét megszagatva elküldje hozzánk, zord és ellenséges világunkba, egyszülött fiát: Jézust. - Folytattam volna bizonyágtételemet, de nem tehettem, mert az egyik elszánt tekintetű hallgatóm közbevágott:

- Azt tudja ugye maga is, hogy a karácsonyfa-állítás bűn. Pogány szokás. - Hallatlanná akartam tenni a beszólást, de nem tehettem, mert az addig fegyelmezett kis gyülekezet fölbolydult. Egymás szavába vágva mondta mindenki a magáét. Csak nagy nehezen tudtam lecsillapítani őket, hogy a rendelkezésre álló szűk időkeretből megmentsek néhány percet a számukra kenyéرنél is szükségesebb igei üzenet átadására.

Fáradtan és szomorúan tartottam hazafelé. Tudtam, hogy bibliaóránk megzavarásáért, talán tönkretételéért egy ugyancsak börtönmissziót folytató, sejthető hitvallású csoport számomra ismeretlen "bizonyágtévője" a felelős. Pontosabban az a kiképzése során belénevelt vakbuzgóság, mely képtelenné tette a helyes értékrend fölismerésére és fölismertetésére. Így eshetett meg, hogy a közelgő karácsony ürügyén csapnivaló "eladóként" az elhanyagolható (szokás)kerettel bíbelődött aggályoskodva, ahelyett, hogy a fölbecsülhetetlen értékű művet, azaz Isten kimondhatatlan ajándékát, Jézus Krisztust kínálta volna szenvedélyesen "vevőinek". Az általam észlelt jelenség sajnos nem egyedi, és nem is előzmény nélkül való. Kétezer év óta mindig voltak ugyanis csúcskegyességre törekvő és többnyire ráérő emberek, akik túlságosan lazának vélve a keresztyén szabadságról szóló újszövetségi üzenetet, úgy gondolták, hogy nem ártanak, sőt talán még használnak is azzal, ha a Szentlélektől ihletett Biblia által megítélt test cselekedetein (Gal.5:19-21.) túl még egyéb, a Szentírás által nem említett dolgokat is elhagyandónak nyilvánítanak. Pál apostol is kénytelen volt foglalkozni az első gyülekezeteket tévútra vezető buzgólkodókkal. Az egyik legismertebb megnyilatkozása ezzel kapcsolatban a Kolosséi levélben található: "Senki el ne ítéljen titeket ételért és italért, ünnep, újhoid vagy szombat miatt! Hiszen ezek csak árnyékai az eljövendő Krisztusnak, aki a valóság... Ha tehát Krisztussal meghaltatok a világ elemei számára, miért terhelitek magatokat olyan kötöttségekkel, amelyek csak az e világ szerint élőkre kötelezők:

□ Ne nyúlj hozzá, ne ízleld meg, ne is érintsd! □ Azokról van itt szó, amik arra valók, hogy elfogyasztva megsemmisüljenek. Ezek csupán emberi parancsok és rendelkezések. Ezeknek a megtartása a bölcsesség látszatát kelti ugyan a magunk csinálta kegyeskedés, az alázaszkodás és a test sanyargatása által, valójában azonban semmi értéke és haszna nincs, mert öntelt felfuvalkodottsághoz vezet." (2:16-23; vö. Róm.14:1-6; Gal.5:1-10.)

Az apostol által itt említett "világ elemei" közé tartoznak azok a babonás hiedelmek, amelyek különböző tárgyaknak, szavaknak és cselekményeknek természetfölötti, bűvös tartalmat tulajdonítanak, ezek aztán ellenőrizhetetlen módon visszahatnak a babonás hiedelmet tápláló emberre. Amikor Krisztussal együtt meghaltunk a régi életnek, mindez hatástalanná vált. Pál apostol ezt a bálványáldozat melléktermékeként értékesített és a keresztyének által étkezési célra megvásárolt hússal kapcsolatban fejti ki: "Ami tehát a bálványáldozati hús evését illeti, tudjuk, hogy nincs bálvány a világon, és hogy Isten sincs más, csak egy" (1.Kor.8:4.). Ebből következik az, hogy ha - amint ezt börtönbéli hallgatóm is vélte - mégis csak pogány kelléktárból való átvétel lenne (1) a karácsony ünnepnapja, (2) a karácsonyfa-állítás és (3) a karácsonyi ajándékozás, a keresztyén körbe vonva Krisztus uralma alá került, és a babona által neki tulajdonított valaha volt bármiféle mágikus jelentése és ártó hatása megsemmisült. Ez az állítás Isten szilárd ígésén nyugszik: "Mert az Isten minden teremtménye jó, és semmi sem elvetendő, ha hálaadással élnek vele, mert megszentelődik az Isten ígéje és a könyörgés által" (1.Tim.4:4-5.). Ezzel akár le is zárhatnánk ezt a témát, de talán lelki védettséggünk (immunitásunk) növelésére vázlatosan vegyük sorra az imént említett három, a karácsonyünnepléssel összefüggő állítást, a háttérben ott tudva a velük kapcsolatos közel kétszázéves, szinte minden nemzedékben újra "fölfedezett", szakállas érveket! - Érdemes elgondolkozni azon, hogy ezeket a "bizonyítékokat" nemcsak a keresztyén szabadságról megfélelmező törvényeskedők használják előszeretettel a többi hívő megzavarására (ApCsel.15:24; Gal.1:7b; 5:10.), hanem a vallásellenes propagandát folytató ateisták is a diktatúra letűnt évtizedeiben.

1. "Isten emberré lett fiának születésnapja" - Tévedés, hogy december 25-én az Úr Jézus születésnapját ünnepelnénk. Köztudott ugyanis az evangéliumi keresztyének körében, hogy a ránk maradt adatok alapján az Ige testté lételének napját, de még az évét sem lehet megállapítani. Mit ünnepelünk tehát karácsonykor? Idézzük a

Révai nagy lexikont! "Karácsony. Krisztus születésének emlékűnepe, amelyet a keresztyén világ dec. 25. tart meg." De miért éppen erre a napra esett a választás? Tudjuk, hogy a december végére eső téli napforduló minden csillagászatban otthonos ókori nép gyakorlatában a sötétséget legyőző világosság ünnepeként szerepelt. Rómában a Sol invictus, a Legyőzhetetlen nap nevet viselte. A keresztyének tudatos és hitvalló döntése volt az, hogy a pogány értelmezés ellen tiltakozva e napot Jézus Krisztusnak, "az igazság napjá"-nak (Mal.3:20.), és a "világ világosságá"-nak (Jn.8:12.) születési emlékűnepeként üljék meg. Így lett belőle a Sol salutis, vagyis az Üdvösség Napja. (A legrégebb utalás a 354-ben lezárt "Vértanúk jegyzéké"-ben található a nap pontos megjelölésével együtt.) Az értünk önmagát megüresítő Úr Jézusért való hálaadással és imádsággal áthatott karácsonyünnepelés évtizedekre visszamenően mint a legtisztább áldásforrás szerepel sokunk hívő életében (1.Kor.10:30.).

2. "A szép karácsonyfa teljesen idegen a keresztyén hittől." - Az első gyertyafényes karácsonyfa-állítás állítólag Luther Márton reformátor nevéhez fűződik. Amikor karácsony este kint járt az erdőben, és gyönyörködött a hótól szikrázó fenyőfákban, miután élményét meg akarta osztani szeretteivel, egyszerűen bevitt a szobába egy fenyőt, gyertyákkal világította ki, és így ünnepelte, talán először fenyőfával Krisztus születését egy hívő család. Az viszont már bizonyított tény, hogy a karácsonyfa-állítás szokása mintegy kétszáz esztendeje a német evangélikusok gyakorlatából kiindulva terjedt el a világon.

Akár egy egész fát, akár csak egy ágat állítottak, mindig feldíszítették. Maga a fa az édenkerti életfára emlékeztetett, és a bibliai történeteket a főleg írástudatlan emberek számára szemléltető középkori misztériumjátékoknak is kelléke volt. Az alma a tudás fájának almáját idézte, míg a kukorica- vagy papírfüzér a paradicsomi kígyót. Az alma ugyanakkor Krisztust is jelképezte a bibliai próféciára utalva (kivirágzott Jesse vesszeje, és íme itt a gyümölcse, az alma). Az almát idővel üveggömbök váltották fel. A gyertya a világ világosságára, a megszületett Üdvözítőre utalt.

Az első karácsonyfa-állítók és a szokásukban mindmáig osztozó sok százmillió keresztyén család és gyülekezet szívében a fent leírt, Istenre és egyszülöttjére utaló gondolatok hatnak, nem pedig a jobb ügyhöz méltó buzgósággal előrángatott, Krisztus győzelme óta egyébként is érvényüket vesztett és kimúlt egyiptomi, babiloni meg ősgermán képzetek.

3. "Az ajándékok... nagy szerepet játszanak az ünneplésbe." - A karácsony valódi ajándéka az

emberi formát öltött, földre szállt Isten, az Egyszülött Fiú testet öltése, s vele a bűnös emberi nem megváltásának elérhetővé tétele. Az ajándékozó Atya-Isten által adott magasztos példát követve kezdtek megajándékozni karácsonykor egymást a családtagok, a rokonok, de elsősorban a gyermekeket, sőt azokat is, akiken ez a szeretetmegnyilvánítás anyagilag, de lelkileg is segít. E gyakorlat (és az egyéb ünnepjellemzők) háttérben - elfeledetten - egy fontos öszövetségi előzmény rejtezik. Eszter könyvében olvashatjuk, hogy amikor a kiirtás veszedelme elhárult a fogságban lévő zsidók feje fölül, szellemi vezetőjük, Mordokáj (Márdokeus) levelet írt nekik, és "...kötelezővé tette számukra, hogy tartsák meg az Adár hónap tizennegyedik és tizenötödik napját évről évre. Mert ezek azok a napok, amelyektől kezdve a zsidók nyugton lehettek ellenségeiktől, és ez az a hónap, amelyen bánatuk öröme és gyászuk ünnepre fordult. Tegyék azokat az evés-ivás és az öröm napjaivá, amikor egymásnak ajándékokat, a szegényeknek pedig adományokat küldenek!" Amikor karácsonykor az Ige testté lételére emlékezünk, a Fiút ünnepejük, aki azért jött, hogy megszabaduljunk végre lelkünk ellenségétől. Az Üdvözítőt, aki az egész nép örömeiként bánatunkat vigasságra fordította. Mi akadályozhatna minket abban, hogy erről a legnagyobb csodáról a választott néptől kölcsönzött példa szerint emlékezzünk meg úgy, hogy terített asztal mellé telepszünk, megajándékozzuk egymást, és az egyedülállóról, a szegényekről is tőlünk telhetően gondoskodunk?

Karácsonykor örvendeztetek szabad szívvel az Úrban, kezeljétek megbecsüléssel és mértékletességgel azt, ami az ünnep körítését szolgálja, és adjatok meg minden dicsőséget annak, aki "gazdag létére szegénnyé lett értetek, hogy ti az ő szegénysége által meggazdagodjatok" (2.Kor.8:9.)! (Győri Kornél – BH.2005/48)

Miért születtem úgy, ahogy születtem?

Ezt mondja Jézus:

Mezítelenül születtem, hogy le tudj mondani önmagadról.

Szegényen születtem, hogy megtalálhasd Bennem a gazdagságot.

Kicsinek születtem, hogy te se akarj uralkodni másokon.

Istállóban születtem, hogy megtanulj tisztelni minden helyet

Ijesztően gyengének születtem, hogy te soha se félj Tőlem.

Fegyver nélkül születtem, hogy bízhass jószágomban.

Szeretetből születtem, hogy soha se kételkedj szeretetemben.

Éjnek idején születtem, hogy elhidd: minden földi valóságot képes vagyok megvilágosítani.

Emberként születtem, hogy sohasem szégyelld magad, azért ami vagy.

Egyszerűségben születtem, hogy te se legyél bonyolult.

Megalázottan születtem, hogy képes légy fölülmúlni magadban a kevélységet.

Elrejtve születtem, hogy képes légy elkerülni minden önmutogatást.

Gyermekként születtem, hogy megtanult te is nyílnak, bizalommal telinek lenni, mint a gyermek.

Teérted születtem, hogy mindnyájan együtt térhesünk vissza az Atya házába.

FAKANÁL

Gesztenyés pulykaragu kockaburgonyával

Hozzávalók 4 személyre: 50 dkg pulykamell, só, bors, majoránna, 30 dkg sütőtök (pucolt mennyiség), 2 darab piros kaliforniai paprika, 50 dkg gesztenye (héjastul), olaj, 1 evőkanál paradicsompüré, 1 nagy fej vöröshagyma, 5 dkg vaj, 2 dl tejszín, 60 dkg burgonya, tisztítva

Elkészítése: A pulykamellet 1,5x1,5 cm-es kockára vágjuk, besózzuk, egy kicsit állni hagyjuk. A pucolt tököt és a paprikát 1x1 cm-es kockára vágjuk. A gesztenyét bevagdossuk, sütőben 180 °C-on 20 perc alatt megsütjük. Amikor kész, egy konyharuhával kicsit letakarjuk, majd meghámozzuk. Egy magas falú serpenyőben kevés olajon rozsdabarnára pirítjuk a paradicsompürét, majd hozzáadjuk a pulykakockát, és együtt pirítjuk tovább. Amikor a hús elveszti nyers színét, hozzáadjuk a finomra vágott vöröshagymát, borsot, majoránnát, majd egy kevés vizet, nehogy megégjen a paradicsompüré. A sütőtökkockákat egy másik serpenyőben kevés vajon lepirítjuk, majd hozzáadjuk a paprikát, együtt pirítjuk tovább. 1 dl vizet adunk hozzá, majd amikor megpuhult a tök, a húshoz adjuk a pucolt gesztenyével együtt. Az egészet felöntjük tejszínnel, majd visszaforraljuk, szükség esetén sózzuk. A burgonyát 1x1 cm-es kockára vágjuk, bő olajban kisütjük, és a raguhoz adjuk köretként.

Imaházcím: Pesterzsébet, Ady E.u.58.
Ady E. u.-János u. sarok

Lelkipásztor: **Katona Béla**

Gyülekezetvezető/Gondnok:

Laczkovszki János
Telefon: 284-46-04

ADVENT - KARÁCSONY - ÚJÉV

Istentiszteleti alkalmak

Dec. 1. Advent első vasárnap

10 h Úrvacsorai istentisztelet

17 h Istentisztelet

Szolg. szerv.: Kánai Simon Viktória

Dec. 8. Advent második vasárnap

10 h Istentisztelet

17 h Fiatalok adventje

Szolg szerv. : EBI (Erzsébeti Baptista Ifjúság)

Dec. 14. 10 h -14 h Gyermeknap (szombat)

Dec. 15. Advent harmadik vasárnap

10 h Istentisztelet

17 h Zenés adventi istentisztelet

Szolg. szerv.: Koszorús Attila és Imola

Dec. 22. Advent negyedik vasárnapja

10 h Istentisztelet

15 h SZÉPKORÚAK karácsonya

fehér asztal mellett

Dec. 25. Karácsony első napja

10 h Karácsonyi ünnepi istentisztelet

17 h Karácsonyi ünnepi istentisztelet

Szolg. szerv.: Varsóci Károly,
Varsóciné dr. Sípos Emese

Dec. 26. Karácsony második napja

10 h Gyermekcsoportok szolgálata

Dec. 29. Az év utolsó vasárnapja

10 h Istentisztelet

December 31. 18.30 Évzáró istentisztelet

Az istentisztelet után óévi közös vacsora játékos programokkal. A vacsora formája: mindenki hozzájárul a saját készítésű meglepetésével.

Az együttlét vége várhatóan kb. hajnali 2 h.

Január 1. 10 h Újévi istentisztelet

SZERETET - SZOLGÁLAT

A Pesterzsébeti Baptista Gyülekezet lapja

Felelős szerkesztő: **Katona Béla**

Szerkesztő: Máté Dániel mate.dani54@gmail.com,

Máté Daniella matedaniella@gmail.com

Technikai szerkesztő: Lesták Károly lestakk@ps.hu

Honlap elérhetősége: www.pbgy.hu